

Tar Károly
Halkuló estéken
versek

Debrecen
2011

Tar Károly
Halkuló estéken

Tar Károly
Halkuló estéken
versek

Debrecen
2011

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

ISBN 978-963-88663-2-5

Készült:
a Nyomdaipari Szolgáltató Kkt. nyomdájában,
Debrecenben, 2011-ben

Halkuló estéken

Halkuló estéken
már csak veled vagyok,
száldogáló szélben
a kezedet fogom

Az arcodat nézem,
csendben imádkozom
s magamhoz öllelek
fent a csillagokon

Ott álmodunk tovább
a véges végeken,
a végtelenbe nyúló
hatalmas hegyeken

Hozzám tartozol már

Hozzám tartozol már,
mint hajnalhoz a fény,
mint az éjszakához
a csillagszórta ég,
mint síráshoz a könny,
szőlőhöz a vessző,
mint bimbó bomláshoz
a napozó idő

Hozzám tartozol már,
mint tengerhez a kék,
vitorlás hajóhoz
a szárnyaló szél,
mint sorstalan sorshoz
a kifosztott emlék,
mint tépett tavaszhoz
a sárguló levél

Hozzám tartozol már,
mint csókhoz a remény,
mint ábrándjainkhoz
a születő mesék,
hozzám tartozol már,
mint szavakhoz a szó,
úgy, mint hideg télben
a hóra hullott hó

Szeretnék neked szépet mondani

Szeretnék neked szépet mondani,
az esti csendben hozzád simulni,
elmondani mindazt, mi bennem él,
ami szótlán szóban szól és beszél,
mit álmok álma hord felém
és gyötrő kínok vernek szét,
mit gyávaságom önt belém
s csak halkán mondok ég felé

Szeretnék neked szépet mondani,
az esti csendben hozzád simulni,
elmondani mindazt, mi bennem él,
amit még meghagyott a szürkeség,
az igaztalan szent beszéd,
mit nem sodort el szenvedély
és nem fojtott meg gyengeség,
az átkot szóró gyűlölség

Szeretnék neked szépet mondani,
az esti csendben hozzád simulni,
elmondani mindazt, mi bennem él,
amit ajkára vett a szép emlék,
szeretném, de már nem tudom,
mert úton állnak tolvajok,
mert lopkodják az emlékem,
mit összehordtam két kézzel,
mert ellopták az álmomat,
a szépen hangzó szavakat

Napsugaras nyár volt
Paráliai emlék

Napsugaras nyár volt,
fürödtünk a fényben
s könnyedén röpködtek
csodaszép emlékek

A parton sétáltunk
lágú hullámok között
s néztük a végtelent
a kék tenger fölött

Tapostuk a vizet,
valamit kerestünk
vagy inkább gyermekként
nagyokat nevettünk

Néha szaladtunk is
a szép szárnyú széllel
s jókedved öleltem
csókos reménységgel

Milyen lesz az este

Milyen lesz az este,
ha magam maradok,
ha nem kacsint majd rám
az égi csillagod,
ha nem hallom hangod,
az esti dallamot,
ha nem zsibong a szó
a fáradt ajkamon

Milyen lesz az este,
ha magam maradok,
ha nem lesz mellettem
az őrző csillagod,
ha nem érzem majd
a szépség illatát,
az ajkadon röpködő
fénylő napsugárt

Milyen lesz az este,
ha magam maradok,
ha nem ringat álmokat
a hűtlen csillagod,
ha üres lesz minden
s a csend kiabál
és szárnyatlanul szállok
a sötét éjszakán

Óh, mennyi sok szépség

Óh, mennyi sok szépség
száll a szíved körül
s ragyog a fényben
az öröm könnyeitől,
csábos csókot hoz
a csillagok felől
s álmodozó álmot
a vágy csokra közül
Hűs harmatot hint
a hegyek ormára
s a napfényt kergeti
a szépség arcára
A tavasz illatát
önti a lelkembe
s a tiszta csengő hangját
szórja a szívembe

Oly sokszor töprengtem
Édesanyámról

Oly sokszor töprengtem,
néha órákon át,
hogy bírt annyi terhet
az én édesanyám?
Hajnaltól napestig
hogy bírt talpon lenni
és másnap hajnalban
kenyéért dagasztani,
hogy tudott a házban
mindent rendbe rakni
s ha kellett a kertben
naphosszat kapálni,
hogy tudott még szőni,
hosszasan mesélni
és minden áldott nap
finomakat főzni
s hogy tudott bennünket
igazán szeretni?

Mert mi nem éreztük
hátrányát a soknak,
karjait szaggató
kemény fájdalmaknak

S bár tudtuk, hogy néha
sírdogált magában,
könyveit törölte
eltitkolt jóságba
Úgy tett mindig mindent,
mintha csoda volna,
mintha fáradtsága
soha nem lett volna,
mintha az ő sorsa
csak mibennünk folya
Pedig bizonyára
ő is csak elfáradt
s néha elbújt volna
a meleg szobában
De ezt ő nem tette
és nem is tehetett,
a lelke nyugalma
ezt nem is engedte
De vajon miért nem?
Vajon mi volt benne,
mi volt az a tűz
ami lángolt benne,
mi volt az az erő,
amely hitet adott
s mi volt az a hit,
mely erőre kapott?
Nem tudom, nem tudom,
talán ő sem tudta

Tette, mert úgy hitte
és úgy is gondolta
És mikor ereje
halovány füstté vált,
meghalt a lelke is
s a messzi égbe szállt
Elvitte a titkot
és tarisznyába zárta,
talán valaki majd
egyszer megtalálja

Hulló levelek közt

Hulló levelek közt
baktatok hangtalan
s rám borul a fákról
a sötét éjszaka

Sorsomat keresem
az öreg fák alatt
s reggelig csavargok
mint vak világtalan

Lassan tisztul az ég

Lassan tisztul az ég,
lassan csörtet a fény,
mintha láncon függne
a születő remény,
mintha korhadt esték
kötnék a szánkat
s éjszaka fürdetnék
az ócska pocsolyákat,
mintha haldokolna
a tiszta szűz beszéd
s dézsából ömlik ránk
a kopott szentbeszéd,
mintha csak döcögne
a friss tavaszi szél
és megszépülve virul
az itt hagyott emlék,
mintha felejténék
a csúnya napokat
és zászlónkra tűzzük
az új csillagokat

Óh, a csókot hogy szerettem

Óh, a csókot hogy szerettem,
de kiszáradt már az a tó,
csóktalanul szállok immár,
mint a szárnyatlan hajó

Messzire szállt már a múltam

Messzire szállt már a múltam,
mintha nem is lett volna,
talán akkor észrevennék,
ha hangosan dalolna

Egyre fáradtabban kelek

Egyre fáradtabban kelek,
mert írom, írom a verseket
és álmaimban írom mindig
versek között a legszebbet

De bizony már kora reggel
egy sor sem jut az eszembe,
csak fáradt testem düllöngőzik
és hull a csend az ölembe

Valamit hát tenni kéne
álmodozó lelkeimmel,
mert bizony a szív is elszáll
a láthatatlan versekkel

Milyen gyenge az ember

Milyen gyenge az ember, ha
szembejön a szél
és vihart kavarva
dübörög az ég,
ha arcába hull
a megvakult sötét
és nem lát kiutat
a széttört remény,
ha görcsökbe rángat
a gyötrő fájdalom
és csak sír, sír a könny
a szép ajkakon,
ha sorstalan sorsa
fáradtan ráborul
és éltető hangja
csendben elnémul

Harsányan harsog

Harsányan harsog
a hajnali fény,
csábító csókot
csókol a kéz,
szivárvány szárnyon
szárnyal a szél,
szeplőtlen szépben
szépül az ég

Tavaszi ének

Zörögnek a száraz ágak
s fut felém a szőke fény,
az összetört hófoltokon
csendben sír a múltó tél

Bomlanak a barna bimbók,
zeng és zsong a kikelet,
sűrű bokrok fészekalján
a kismadár énekel

Ébrednek a szép emlékek
és messze már a vak homály,
a kéklő égből ránk zuhan
a tarka színű szivárvány

Meddig tart még ...

Meddig tart még ez a furcsa
andalító kisregény,
ahol hősünk dallamában
nincs már semmi, ami szép,
nincs már semmi, ami nem volt
napkeltétől napestig,
amit nem daloltak már ezerszer
a csillagos egetig?

Mégis fújja, trombitálja
a dallamtalan szöveget
és rezzéstelen arccal fedi
az üres szájú serleget.
Azt persze már nem is látja,
hogy szertefoszlott már a nép
és sárba hullik majd az a sok
gépből ömlő szűzbeszéd

Talán majd az új ezredben
igaz lesz az, ami szép
és nem kell szürke szóvivőkkel
taposni a tiszta fényt.
Nem kell bájos csevegéssel
hazudni az álmokat,
teleszórni gyűlölettel
az emberi vágyakat

Az elmúlás szele
Kórházi pillanatok

Az elmúlás szele
fújdogál köröttem
és fojtott némaság
szunnyad el fölöttem

Mindenütt csend,
hűvös nyugalom,
mintha már ott volnánk
a túlsó oldalon

Ha nem várod is

Ha nem várod is,
eljön az este
és magához ölel
a szomjazó lelke

Ha eldobod a múltadat

Ha eldobod a múltadat,
megtagadod önmagad
s ha megtagadod önmagad,
elveszted az álmodat

Ha markolod azt, ami fáj

Ha markolod azt,
ami fáj,
talán a szív is
megbocsájt
s a tüzet faló
sárga láng,
a szélben szálló
füstre száll

Nem kérdi már senki

Nem kérdi már senki
mért vagyok,
hajnali csókot
mért adok,
azt sem kérdik
hol vagyok,
csillogó szemem
mért ragyog

Nem kérdik
miről álmodom,
mért mondok mindig
jó napot,
mért számolom
a csillagot
és arcodon
a holnapot

Nyeretlen csikók

Nyeretlen csikók
futnak a parton
és meglovagolják
az arctalan arcok

Harclok a harccal

Harclok a harccal
reménytelen harcban,
de a harcos harcot,
megharcolom harccal

Néha itt hagynám már

Néha itt hagynám már
ezt a bús világot
s lassan bandukolnék
suttogó utcákon

Nézném, hogy zokognak
a nyomorgó kövek,
hogy hullnak a porba
a tikkadt levelek,
hogy fészkelődnek
az álmos verebek
s nyújtóznak az égen
az őszi fellegek

Hallgatnám bánatát
a haldokló fénynek,
a haragját vesztett
simogató szélnek
Mefognám a kezét
a koldus estének
s füstös csókot adnék
a részeg reménynek

Néha itt hagynám már
ezt a bús világot
és csillagon kergetnék
egy álmodozó álmot

Én most már csak érted élek

Én most már csak érted élek
és arra kérem a napot,
hadd fonjak a fénysugárból
ölelkező csillagot,
hadd szedjem le ajkaidról
a bíort bontó illatot
s hadd zenéljek a szívemből
neked szóló dallamot

Nem búcsúzom én már

Nem búcsúzom én már,
annyiszor megtettem,
inkább imádkozom
fent a fellegekben

Ott köszönök majd el
minden jó baráttól,
csillagtól, csalántól,
minden éjszakától

Ott dalolom el majd
a kedves nótámat,
a legelő csikókról
szóló mondókámat

Elköszönök dalban,
csókos csábításban,
Hortobágyon szedett
mezei virágban

Ma már csak emlék

Ma már csak emlék,
ami múlt,
a nagy tüzek lángja
elcsitult,
a hullámok verte
tengeren
ma már csak száraz
fű terem

Nemcsak nagy festő volt
Emlékezés Holló Lászlóra

Nemcsak nagy festő volt,
de igaz ember is,
aki csak jót osztott
a szíve szerint.
Lelke kinyílt
az isten szavára
s a tiszta szépség volt
az igazi álma

Mert folyton álmodott
szebbnél szebb világot,
napsugárban fürdő
csendes némaságot.
Falta a fényt, a mámort,
vad vihart a fákon
s a gyötrelmes gyönyört
sötét éjszakákon

De mindig együtt érzett
a vályogvető néppel,
az eke szarvára
görnyedő cseléddel.
Bátran fejet hajtott
hőseink előtt
és büszke volt tetteire
a magyarság előtt

Szárnyalt a szelleme
a lángoló tűzzel
és vágyait vitte
a harmatos fűre,
magához ölelte
az elcsitult csendet,
tarló földek hátán
száguldozó szelet

Hitte és remélte,
hogy a harcok után
megtisztul a nép
a Tisza partján,
hogy a festett világ
nemcsak furcsa vár,
hanem tűzben forgó
igazi valóság

Gyakran imádkozott
az élő istenhez,
az istent szolgáló
szentséges szentekhez.
Szerény és büszke volt,
az embert szerette
és a remény sugarát
a szívükbe öntötte

Téged kereslek már
Édesanyámnak

Téged kereslek már
hosszú évek óta,
de hiába ketyeg
ez az öreg óra

Nem látlak sehol,
este sem jössz hozzám,
csak a csend motoszkál
a szoba ablakán

Néha ha megrezzen
az öreg fa ága,
azt hiszem te jössz be
fehér ruhában

Odalépsz hozzám,
majd fölém hajolsz
és álomba ringatsz
egy tündérhajón

Együtt utazunk el
a messzi messzire,
majd szárnyakon szállunk
a kéklő egekbe

Megmutatod nekem,
hol sétálgatsz éjjel,
honnan küldesz csókot,
szerető emléket

Majd aztán szépen
és csendben elvállunk
s a hajnali fényre
haza is találunk

Nem tudom már, hol veszett el

Nem tudom már, hol veszett el
az a tiszta arcú fény,
amely harcba sodort ezreket
a sorstalanság mezején,
mely álmot és vágyat keltett
a szeplőtlenség szép egén
és ringatott a szent szavakkal
a boldogság tengerén

Nem tudom már, hol veszett el
az a tiszta arcú fény,
mely testvéreket ölelt át
a hervadt lombok tetején,
zöld levelet, csókos csendet,
pálmafát és fényt ígért,
most meg néha kéjjel mondja
a gyűlölködő, csúf mesét

Nem tudom már, hol veszett el
az a tiszta arcú fény,
mely gyöngyhegyekbe hordozta
a napsugárból font reményt,
mely tüzes lángon tartotta
a széttört szívű csillagot,
szállt velünk a messze földön,
s a térdre rogyott romokon

Felhők fölött

Felhők fölött
sütkérezik
a tűzben fürdő
napsugár
s lent a földön
lomhán lépked
a gólyalábú
meleg nyár

Szelíd szellő

Szelíd szellő
száll az égen
s ki tudja,
hogy meddig száll,
mikor lesz
a szélnek vége
s hull a szél
az ég alá?

Majd csak virrad, ha lassan is

Majd csak virrad, ha lassan is
s földre száll az égi fény,
meghúzzuk a nagy harangot
s fut a hangja szerte szét

Fölragyognak a csillagok,
mert ott is átzuhan a fény
s halkszavú ébredésben
arcunkra hull a szép remény

Álmainkat átöleljük
és visszük vágyait tovább,
bűneinket eltapossuk
gyáva sorsunk homlokán

Fájdalmunkat félre dobjuk
s nem a bosszú kacint ránk,
fegyverünkre rászállhat
a tiszta arcú kismadár

De a halált nem felejtjük,
mert véres volt a napsugár
és a csillagok között is
fájt a fájó búcsúzás

És amikor a lelkünkben
már újra tűzben gyúl a fény,
harmatos lesz az erdőben
minden áldott falevél

Fogd meg szépen a kezét

Fogd meg szépen a kezét,
ki zord utakon célhoz ért,
ki csúcshegyeken álmodott
s most kerge szélben széthullott

Vidd el vágyait a széllel,
ködmarkolta fáradt réten
és mondj porára búcsúszót,
a szűz hegyeken szárnyalót

Szürke ködre száll az este

Szürke ködre száll az este,
csendben alszik már az ég,
csak a lopott szél szaladgál,
mint az összetört remény

Fák között a sűrű sötét,
hallgat, mint a némaság,
csak a bánat baja borzong,
mint a kivert vallomás

Nyáresti holdsugárral

Nyáresti holdsugárral
hallgatom csöndes szavát
s nézem a két szemében
a szerelem csillagát

Kóstolom a csók ízét,
kicsapongó mosolyát,
záporozó könnyei közt
ajka kéjes illatát

Majd vágyait ölelem
a tűztenger hajnalán
és főlshállok a mennybe
a sóhajok sóhaján

Alig várják ...

Alig várják,
ott a hátsón,
hogy szétmarják
az álmomat,
hogy néma csenddel
fojtogassák
a hajnali
csókomat,
hogy reggeli
sikoltásom
elcsituljon
a fákon
s a gyönyört hordó
csillag csákóm
ott száradjon
a gáton

Alig várják,
ott a hátsón,
hogy a múltunk
porban járjon
és a letört
száraz ágon
virágszálat
ne találjon,

hogy a földön
és az égen
csak a vénség
keressen
és az égre festett
csókos csendnek
nyoma vesszen
a keresztén

Lassan szálló fellegekből

Lassan szálló fellegekből
hullott rám a zúzmarás csend
s a szívemben is didergett
a vörös vérű égi szent

Hangtalanul néztek rám
a hóban álló öreg fák
s álmatlanul álmodoztak
a velem háló éjszakák

Szeretném már látni

Szeretném már látni
sorsom titkos útját,
merre kanyarodik
az alföldi pusztán,
inthelek-e búcsút
a szülői háznak,
a kert végén álló
hatalmas tölgyfának,
mondhatok-e pár szót
a kedves utcának,
a mezítlábas lányok
tűzpiros csókjának,
mikor kanyarodik
a csillagok felé
és visz a kopár hágón
az úristen elé

Hangos szó tán el sem hangzott

Hangos szó tán el sem hangzott,
mégis fáj a szócsatánk,
mert a lelkem kapott sebet
a meztelenség mosolyán
Nem is az bánt, hogy a csendben
árnyéokra hullt csak a fény
és a vita valós titkát
nem tudhatta meg a nép,
hanem az, hogy kitagadták,
ha volt is néha szép emlék
s besározták azt a tájat,
ahol tiszta volt az ég,
ahol éltek, álmodoztak,
csókkal várták a reményt
s hitték azt, hogy hajnal után
arcukon fürdik a fény

Ha tiszta a hited

Ha tiszta a hited
és igaz ember vagy,
mindenkinek
embertársa vagy

Adj hát csókot
szépnek, jónak,
reménykedő
álmodónak,
boldognak
és csalódottnak,
megtört szívű
sorstalannak

Adj hát csókot
csóktalannak,
hősnek, holtnak,
bujdosónak,
szomjasnak
és árva lánynak,
világtalan
napsugárnak

Ha tiszta a hited
és igaz ember vagy,
mindenkinek
embertársa vagy

Mély álomban alszik

Mély álomban alszik
az alföldi táj,
még a szél se moccan
s a csend is csendben jár

Mozdulatlan minden,
még az idő is áll
és az éjszaka is
csak a hajnalra vár

A hajnal

Mikor a sötétből
kibújik az ég,
szétpattan a világ
és ránk ömlik a fény

Átszakítva mindent
fut, szalad felénk
s arcunkra önti
a születő reményt

A szépség robajától
megmozdul a föld
és csendben meghajol
a mindenség előtt

Tüzes tüzek gyúlnak,
illatok repkednek
s hull a gyönyör gyöngye
az emberi lelkekbe

Kinyílnak a rózsák,
majd szélbe száll a szél
és viszi magával
az élet erejét

Merre, mikor és hol?

Merre, mikor és hol,
ki tudja ezt ma már,
de megszakadt a szív
a könnycsepp oldalán,
szétporlott álmokban
csak futott az idő
s kiürült csendben
várt az új esztendő

Vad kéjjel irtották
a suttogó erdőt
és géppel falták fel
a simogató szellőt

Ostorral csapkodták
a madarak dalát
s puszta porba hányták
a szépség szent szavát

Leszedték az égről
a fénylő csillagot
és a zöld mezőről
a hamvas harmatot

Nem maradt hát semmi,
amit átöleljek,
amit tiszta szívből
igazán szeressek,
amit átkozva is
magamhoz vehessek
és tépett tollakkal is
szívemhez köthessek

Nem tudom ...

Nem tudom, hogy meddig fogom
mondani a magamét
s meddig húzom a harangot,
ha ránk zuhan a sötét ég

Meddig félem a vad vihart,
ha széttörnek az álmaim
és bele fúlnak a bánatba
alkonyodó vágyaim

Nem tudom, hogy meddig sírok
s meddig őrzöm a reményt,
ha az égre nem száll szellő
és nem hoz az ég tiszta fényt

Keresem már azt a napot

Keresem már azt a napot,
mely befogad
s szívemhez ér,
szomjas csendben
és estéken is
kinyújtja
a két kezét

Keresem már azt a napot,
mely álmot, sátot,
fényt remél
és vert szavamnak
és koromnak
kéjes vágyakat
ígér

Keresem már azt a napot,
mely dalra hív
és harcra kész
s fáradt estéken is
gyertya ég a hősökért,
hol lángoló szívemnek
otthont nyújt a gőgös ég

A szép szavak himnusza

A suttogó, lenge szélben
ragyogtak a csillagok
és fénysugárban szerte szórták
a friss széna illatot

Az estével ölelkezem
és szép szavakkal álmodom,
csengő hangú kismadarak
dalolását hallgatom

Az éjszaka sűrű csendje
szűz fátyolban udvarol
és gyönyörködik szépségében
a rápillantó csillagon

A hajnali fény táncra perdül
a zöld levelű lombokon
s tüzes vágyak csókolóznak
a megbocsájtó titkokon

Szeretném már holnap látni

Szeretném már holnap látni
arcodon a tiszta fényt
s a meggyötört sorsod után
az újra szálló szárnyas szélt

Látni, ahogy átöleled
az összetört csillagot
s múló csókkal kötözgeted
a haldokló tegnapot

Látni, ahogy sutba dobod
a gonosz sátán hét fejét
s felrepülsz a magas égre
a megnyert csaták színhelyén

Szeretném már holnap látni
arcodon az égi fényt,
simogató karjaid közt
a megszületett új reményt

Hallod, hogy dalol a csend

Hallod, hogy dalol a csend
s csillog, mint a napsugár,
de az esti sötétségben
már sírva sír a csók után

Ha eltemetik a múltamat

Ha eltemetik a múltamat,
eltemetnek engem is
s bár üres lesz a koporsó,
de üres lesz a lelkem is

Nem tart ám az majd örökké

Nem tart ám az majd örökké,
hogy szétszaggatsz minden hámat
és futtában is ölbe kapod
ezt a zajos világot,
hogy túlcsonduló vágyaidat
fölfalod a semmiért
és a fáradt hajnalokon
rád borul a sötét ég

Az sem tart ám majd örökké,
hogy csak magadra szórd a fényt
és a fájó éjszakákon
ne gyújts gyertyát másokért,
hisz a csönd is társtalan lesz,
ha nem kacsint le rá a hold
és a szív is árva marad,
ha nem öleli át a csók

Nem tart tehát az örökké,
hogy száll veled a mindenség
s álmaidban karon ringat
a bíbor szárnyú istenség,
hogy a bánat tüzes lángja
nem éget az ajkadon
és a rózsák hulló könnye
nem sír majd az arcodon

Nem tudok már partra szállni

Nem tudok már partra szállni
és vérrel vívni nagy csatát,
én már csak a szép szavakkal
fújok harci trombitát

Sorba szedem a szavakat
és mondok értük szép imát
és elküldöm a harcolóknak
a tarka mezők illatát

Emlékszem még

Emlékszem még,
nagy meleg volt
s porban fürdött
a kéklő ég,
zengett, zúgott
és duruzsolt
az óriási
cséplőgép

Mint kamasz kölykök
futkároztunk
és csipkedtük
a péva port
s az esti csendben
álmodoztunk
a marokszedő
lányokról

Álmodozó szelíd szavak

Álmodozó szelíd szavak
szóljatok rám, ha zsong az ég,
ha csillagok közt szaladgál
a megszületett új remény,
ha a párját ölelgeti
a kicsapongó buja szél
és a szép szó szava szárnyal
a mindenség tetején

Már csak emlék, ami elmúlt

Már csak emlék, ami elmúlt,
messze tűnő furcsaság,
illatozó rózsakertben
egy halvány színű kis virág,
olyan, mint ott fent az égen
a távolodó szivárvány,
mint a poros puszta szélén
felbukkanó délibáb

Már csak emlék, ami elmúlt,
messze tűnő furcsaság,
olyan, mint a tenger partján
az ölelkező, lágy hullám,
olyan, mint a lombját vesztett
virágtalan száraz ág,
olyan, mint a holdsugárban
álmodozó szűz leány

Óh, mióta várom én már

Óh, mióta várom én már,
hogy ránk süssön a napos fény
és zúzmarás lelkünkől
kiszökjön a hideg tél,
hogy néma, havas tájakon
átfusson a fagyos szél
és elolvadjon a szívünkben
a jégvirágos szűz remény

Óh, mióta várok én már,
hulló égi csillagot,
kopasz tarlók tüskés hátán
tűzbe szálló illatot,
a megtépett gyötrelmekre
simogató harmatot
és az ártatlan leányoknak
csendes, csábos holnapot

Had idézzem most emléked
Édesanyámnak

Had idézzem most emléked
egy napfényes délután
és hozzak neked szép virágot,
egy bíborszínű tulipánt

Had tegyem le a sírodra,
ahol csóкод száll felém
s átöleli a lelkemet,
mint éjszakát a hulló fény

Aludj és álmodj csendesen

Aludj és álmodj csendesen
s álmodj szépséges szenteket

Álmodd azt, hogy fent az égen
rózsák nyílnak napkeltében,
hogy a réten, a ringó szélben
fürdik a nyár a napfényben

Álmodd azt, hogy fűszálakon
a csalogány csókja ragyog,
hogy a vérben és a szélben
a gyönyör ül a csók ölében

Álmodd azt, hogy a szívekben
szépre szállnak az emlékek,
hogy a fölriasztott élet
átölel a mindenségben

Aludj és álmodj csendesen
s álmodj szépséges szenteket

Olyan jó már emlékezni

Olyan jó már emlékezni
és tépdesni a rózsafát,
szedni róla a virágot
és érezni az illatát

Kóstolgatni, ízlelgetni,
mint a jó bor zamatát
s fölajtani az egekbe
a kicsapongó szél után

Tollászkodik már a tavasz

Tollászkodik már a tavasz,
festegeti szép szemét
és az égből kacsintgat ránk
a csalfa arcú csábos fény

Álmodozó felhők szárnyán
haldoklik a hetyke tél
és a bomló bimbók alatt
táncot jár a fürge szél

Ott fetreng a puszta földön

Ott fetreng a puszta földön
a sorstalan szegénység
és tépi lelkünk tiszta arcát
a sárba hullott emberség

Reszket néha már a táj is
a korgó gyomrok zajától
s nem látjuk az üres tányért
a zúgó erdők lombjától

Pedig most már rakni kéne
nagy tüzet a dombokon
és törölgetni a sok könnyet
az éhes szájú arcokon

Nem rég jártam a falumban

Nem rég jártam a falumban,
de olyan kopasz volt az ég,
nem is hittem, hogy hajdanán
itt csodáltam a napkeltét,
itt öleltem az estéket,
a csendben álmodó reményt,
itt kortyoltam fent a hegyen
a borba csurgó szenvedélyt

Ez a falu nincs már sehol,
eltűnt, mint a gyertyafény,
csak egy traktor dübörgött
ócska, rozsdás kerekén
Nem jött arra egy szekér sem,
nem nyergelt a nyári szél,
nem kiáltott a kakas sem
és nem volt kemencés kenyér

Nem is mertem tovább menni,
mert elhagyott a volt emlék,
mert elveszett az a csoda,
ami mindig bennem élt,
elveszett a fiatalság
és elveszett az, ami szép,
mert elveszett a lelkemből
egy nagy maréknyi tiszta fény

Ha átrobogsz e tájon

Ha átrobogsz e tájon,
talán nem is látod,
mennyi fájó seb van
az öreg tölgyfákon,
mennyi sérült madár
fészkel fent az égen
s repked törött szárnyon
a halál kezében

Nem láthatod azt sem,
hogyan a tarló háton
vad madarak szállnak
kipusztult tanyákon,
hogyan üres fészkek áll
gólya lakta házon
s földre hull az álom
részeg szilvafákon

Nem láthatod azt sem,
hogyan az éji csendben
árva öregeket
vad viharban vernek,
hogyan elvadult kezek
feltörik a vermet
és a határ mezőn
mindent föllegelnek

De azt sem láthatod,
hogy a patak partján
hányan kapargatják
már a száraz szalmát,
hányan siratják már
a kidőlt fa ágát,
nézik könnyes szemmel
a sötét szellő szárnyát

Nem csak az

Nemcsak az a
csillag ragyog,
amit te raksz
valahol,
ismerd el azt,
ami fénylik,
akkor is
ha másé volt

Nem is haragszom már

Nem is haragszom már,
pedig sokat bántott
az a gyalázatos
lucskos szemű átok

Gyáva volt felfedni
az igazi arcát
s bocsánatot kérni
szűzre festett ajkán

Nem mert szembe nézni
hulló napsugárral,
bűnös bánatával,
saját önmagával

Inkább elbujdosott
széthullt roncsok közé
s csak a halál vitte
az úristen elé

Nem tudom, hogy meddig élek
Bogikámnak

Nem tudom, hogy
meddig élek
s meddig iszom
áldomást,
de azt tudom,
amíg élek,
érted mondok
majd imát

Lehet, hogy már nem is kéne

Lehet, hogy már nem is kéne,
jajgatnom azt, ami fáj,
úgy se figyel itt rám senki,
nem figyel itt senki rám

Mondhatom én a magamét,
amíg lelkem szóhoz ér,
úgyis szótlán száll az égen,
ahogy szellőn száll a szél

Vége van már a mesének

Vége van már a mesének,
az idő is későre jár,
álmodjatok szép reménnyel,
mindenkinek jó éjszakát!

TARTALOMJEGYZÉK

Halkuló estéken

Hozzám tartozol már

Szeretnék neked szépet mondani

Napsugaras nyár volt

Milyen lesz az este

Óh, mennyi sok szépség

Oly sokszor töprengtem

Hulló levelek közt

Lassan tisztul az ég

Óh, a csókot hogy szerettem

Messzire szállt már a múltam

Egyre fáradtabban kelek

Milyen gyenge az ember

Harsányan harsog

Tavaszi ének

Meddig tart még...

Az elmúlás szele

Ha nem várod is

Ha eldobod a múltadat

Ha markolod azt, ami fáj

Nem kérdi már senki

Nyeretlen csikók

Harclok a harccal
Néha itt hagynám már
Én most már csak érted élek
Nem búcsúzom én már
Ma már csak emlék
Nemcsak nagy festő volt
Téged kereslek már
Nem tudom már, hol vészett el
Felhők fölött
Szelíd szellő
Majd csak virrad, ha lassan is
Fogd meg szépen a kezét
Szürke ködre száll az este
Nyáresti holdsugárral
Alig várják ...
Lassan szálló fellegekből
Szeretném már látni
Hangos szó tán el sem hangzott
Ha tiszta a hited
Mély álomban alszik
A hajnal
Merre, mikor és hol?
Nem tudom ...

Keresem már azt a napot
A szép szavak himnusza
Szeretném már holnap látni
Hallod, hogy dalol a csend
Ha eltemetik a múltamat
Nem tart ám az majd örökké
Nem tudok már partra szállni
Emlékszem még
Álmodozó szelíd szavak
Már csak emlék, ami elmúlt
Ó, mióta várom én már
Had idézzem most emléked
Aludj és álmodj csendesen
Olyan jó már emlékezni
Tollászkodik már a tavasz
Ott fetreng a puszta földön
Nem rég jártam a falumban
Ha átrobogsz e tájon
Nem csak az
Nem is haragszom már
Nem tudom, hogy meddig élek
Lehet, hogy már nem is kéne
Vége van már a mesének

EDDIG MEGJELENT VERSKÖTETEIM

Miért mondod?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti Könyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003

Őszi fények

Debrecen, 2004

Tépázott gyönyörben

Bényi Árpád rajzaival

Debrecen, 2005

Égig érő puha csendben

László Ákos rajzaival

Debrecen, 2005

Lassan hull a hervadás

Cs. Uhrin Tibor rajzaival

Debrecen, 2005

Csak a harmat kacag

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

Nyárvégi estéken

Bényi Árpád, László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

Fehér fényt csiholok

Debrecen, 2007

Holdsugárral ölelkezik

Józsa János, László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2008

Szép szóval köszönöm

Debrecen, 2009

A szépség csodája

költemények

Holló László képeiről

Debrecen, 2009

A tűnt idő nyomában

László Ákos, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2010

Várom, hogy ébredjen

László Ákos, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2010

Halkuló estéken

Debrecen, 2011.

Ez az utolsó utáni kötetem.
Azt hittem ugyanis, hogy a
huszadikkal már befejezem.
De úgy látszik, néhány vers
még bennem maradt, amiket
ki kellett mondanom. Ki
kellett, mert sírtak, jajgattak,
nevettek, mert sóhajt szórtak
a szívembe.
Ezekből a sóhajtozó versekből
lett ez a huszonegyedik kötet.